

CAP A LA UNITAT VALENCIANA

Un telegrama que publicàvem a l'edició d'ahir informava els lectors de LA PUBLICITAT de la reunió imminent, a la ciutat de València, cap i casal de l'antic regne, dels presidents de les tres Diputacions de València, Castelló i Alacant, amb el fi de començar els treballs preliminars per arribar a la formació de l'Estatut regional amb què es regirà la projectada Mancomunitat de València.

Prèviament el president de la Diputació de València, senyor Serrano, ha canviat impressions amb el senyor Castelló-Tàrrega, de Castelló de la Plana, i s'ha arribat a l'adopció d'acords concrets i terminants en diversos punts essencials que cristal·litzaran en l'esmentat Estatut. Segons la premsa valenciana, en altres entrevistes els representants de les tres grans comarques valentines en deixaran enllestit el projecte amb el fi de sotmetre'l a l'aprovació de l'Assemblea de Diputacions de la germana València.

Heus ací un esdeveniment del més alt interès per als catalans. La unitat valenciana és de realització imprescindible per als que pugnen a Catalunya, a Mallorca i a València per una més gran unitat. Com diu «Acció Valenciana» en el darrer número (1 d'agost) l'Estat Valencià, autònom i distint del català, pot gloriejar-se d'haver donat dies de glòria a la nació comuna. València una i Catalunya una van a un mateix lloc, segueixen un mateix camí. Cal, doncs, “que lluitem junts” germans de llengua, soldats d'un mateix ideal, capirats d'una mateixa bandera, futurs ciutadans d'una pàtria comuna.

És possible que als regionalistes valencians que en aquests moments preparen l'estructuració regional de València els mogui una política i una ideologia prou conservadora per a motivar les reserves dels valencianistes integrals i dels republicans valencianistes. És possible que entre els congregats per a redactar l'Estatut de la futura Mancomunitat de València n'hi hagi d'inspirats per les deixes doctrinals del vell localisme, per l'anorreament del qual amb tant de coratge lluiten les joventuts valencianistes i republicano-valencianistes.

Darrerament un publicista republicà, Angel Martínez, ha publicat a la revista madrilenya «Nosotros» un interessant article entorn del tema de la unitat valenciana. Ens permetrem de donar-ne una síntesi: No hi ha cap raó per demostrar l'existència d'un estat de discontinuïtat o de feblesa en l'esperit valencià. L'esperit de València com a unitat regional es manté viu, i si la compenetració entre alacantins, valencians i

castellonins no és, en certs moments, completa, cal culpar-ne el règim que dirigeix la política espanyola. El sentiment de fraternitat valenciana, la compenetració entre valencians del nord, del centre i del sud, presenten característiques més vives que Galícia i Bascònia. No supera Catalunya però la iguala. L'amor dels valencians per llur terra és tan intens com el dels catalans per la pròpia. Ara que tant es parla d'una nova estructuració de l'Estat i davant la possibilitat d'un règim federalista, el fet d'una realitat valenciana, de la seva unitat cal plantejar-lo decididament.

Angel Martínez creu, però, que el fet de la unitat de València no l'han d'establir les representacions oficials que no compten amb el poble, les autoritats imposades per Reial Ordre. El fet de València com a unitat política ha d'establir-se, com el de Catalunya, amb tota la seva amplitud i donant-li tota la importància. No són, doncs, ni els Ajuntaments valencians d'avui ni les actuals Diputacions els que han de resoldre la unitat regional, ans bé la voluntat sobirana del poble en reorganitzar-se l'Estatut futur.

«El problema regional valencià no és solament el d'un règim administratiu interior que pot respectar i defensar tots els vicis i totes les deficiències d'un règim fracassat. No és el règim d'avui, no són els homes d'aquest règim que han de resoldre el problema de l'autonomia regional; materialment i espiritualment no hi estan capacitats; políticament i ideològicament viuen allunyats de la realitat hispana d'avui, trasbalsats.»

Per als republicans valencianistes hi ha, doncs, un problema valencià, un regionalisme integral, un fet diferencial. L'ur solució, però, ha de derivar d'una nova estructuració de l'Estat que canviï radicalment tot el sistema actual. Amb el problema de la unitat regional cal resoldre el religiós, el del règim del treball i del capital, el de la terra (amb un contingut regional), el de la propietat.

Això no interessa els regionalistes valencians però interessa els republicans catalanistes. L'aspiració, però, a la unitat de l'antic regne és avui comuna entre els valencianistes conservadors i els republicans valencianistes. Com ens escriu un valencianista fervorós i nacionalista integral, «la nova joventut valencianista, republicana, com la nova joventut catalanista, si defuig el pacte amb els republicans històrics de València no el defuig amb els republicans nacionals de Catalunya». Així és que el veritable pacte republicà l'establiran els catalans i valencians per a obtenir, amb la unitat regional, una superior unitat nacional.